

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1160

08.06.2025 (136)

Hitler ve válce : Co se *skutečně* stalo ?

A.V. Schaerffenberg

Část 7

Kapitola 6: Kampaň v Polsku

Pravda je tak křehká, že potřebuje ochranu ze lží, aby ji chránila."

Winston S. Churchill

Válka proti Polsku byla téměř vyhraná a "Hitler povstal v Říšském sněmu, aby se pochlubil svým triumfem nad bezbranným národem". Takto líčil Poláky v roce 1939 Walter Cronkite, mluvčí konvenčních historiků a protinacistických propagandistů. Jeho líčení se od té doby stalo historickým dogmatem, v němž je Polsko stále zobrazováno jako mírumilovná země, která je příliš plachá a malá na to, aby se bránila Hitlerově šikaně. Jak však bylo zmíněno v předchozí kapitole, Poláci pobouřili britské a francouzské spojence svým tvrdohlavým odmítáním mírového vyjednávání. A v žádném případě nebyli "bezbranným národem". Jelikož moderní Polsko vzniklo po první světové válce, maršál Jozef Pilsudski prosazoval rozsáhlé zbrojní programy, které odpovídaly jeho agresivní zahraniční politice. Po

celé východní Evropě byl znám jako bojovný buřič a pouštěl se do potyček se všemi svými sousedy, včetně slezských Němců, kteří byli ve skutečnosti "bezbranným národem", když počátkem dvacátých let 20. století okupoval jejich území v hrubém rozporu s mezinárodním právem. Dokonce i spojenečtí tvůrci Versailleské smlouvy Poláky za jejich zbabělé viktimizování odzbrojených Němců pranýřovali.

Pilsudski současně zorganizoval plnohodnotný útok na SSSR. Ten se sice nezdařil, ale zabránil Sovětům v protiútoku na Polsko. V den, kdy byl v Německu zvolen k moci národní socialismus, vyslal Pilsudski bez provokace tajného emisara do Paříže, kde byla navržena společná invaze do Říše. Špatně připravení Francouzi byli zděšení a odmítli se zabývat jeho zločinným návrhem na vedení nevyhlášené války proti národu, který byl příliš slabý na to, aby kohokoli ohrozil, natož bojovné Poláky. Pilsudski byl ženatý s Židovkou, což vysvětlovalo jeho osobní animozitu vůči Němcům obecně a nacionálnímu socialismu zvláště.

Jak bylo zmíněno v předchozí kapitole, polská vláda podepsala v lednu 1934 smlouvu o přátelství s Říší. Současně Pilsudski vyslal svého velvyslance Millsteina do Litvy, aby tajně zlákal vedení této pobaltské země ke společnému vojenskému spojení proti Německu. Millstein, zeť mezinárodního bankovního domu Rothschildů v Paříži, byl chladně přijat Litevci, jejichž staré hlavní město Vilnius bylo obsazeno a stále drženo dvojím maršálem.

Po jeho smrti na rakovinu nebo otravu v roce 1935 pokračovala polská zbrojní výroba v nezmenšené míře, ale někteří varšavští představitelé si začali uvědomovat sebevražednou pošetilost současného odporu proti Stalinovi i Hitlerovi a přiklonili se ke *sblížení s* novým Německem. Obě země se pomalu sbližovaly, dokud Bullitova sirénová píseň o snadném dobytí neukolébala Poláky do záhuby. V srpnu 1939 dosáhla lidová agitace proti Hitlerovi uvnitř Polska horečnaté úrovně, což vyústilo v nevázané davové akce namířené proti 1,5 milionu Němců v zemi. Kolik z nich bylo vyvečeno ze svých domovů a zbito nebo ukamenováno rozvášněnou lůzou, nebylo nikdy přesně zjištěno, ačkoli odhady Mezinárodního červeného kříže hovoří o více než 3 000 mužích, ženách a dětech v průběhu dvaceti let počínaje rokem 1919. Jen v roce 1939 zavraždili rozzuření Poláci přibližně 500 německých občanů. Švýcarské záznamy dokumentující polská zvěrstva páchaná na německé menšinu, ačkoli jsou veřejnosti k dispozici již více než 60 let, jsou opomíjeným faktorem polsko-německých vztahů před druhou světovou válkou.

Zatímco se britští vojenští stratégové radili v Londýně se svými polskými pěšáky, přední polské noviny *Kurier Polski* zveřejňovaly titulky s výzvou "Německo musí být zničeno!". (*Goebbels*, s. 304). Hysterické poměry na konci léta 1939 popsal německý kapitán u-bootu Werner Hartmann. "V Polsku už

několik týdnů panovaly nepokoje," vzpomínal. "Noviny a kabarety se vysmívaly německému lidu. Němečtí občané byli bezdůvodně obviňováni a zatýkáni. Etničtí Němci byli lynčováni. Generál Ironside (náčelník britského císařského generálního štábu) prováděl inspekci polské armády. Megalomanští vojáci s balonovou hlavou hovořili o bitvě u Tempelhofu (tj. Berlína) a 'hranici' na Labi. Gdaňsk byl systematicky odříznut a Gdingen --- schizofrenní útvar z polorozpadlých betonových bloků a dřevěných plotů podél moře --- se měl stát velkým přístavem východní Evropy. Novinové titulky každý den přinášely nové a znepokojivější excesy tohoto stupňujícího se šovinismu. Jednou tvrdily, že nám polská flotila připraví v Baltu Salamínu a vlny se zbarví naší krví až k bílým křídovým útesům Rujány" (33).

Přesto Hitler neměl v úmyslu hrát svým nepřátelům do karet tím, že by rozpoutal válku, jejíž výsledek nikdo nemohl odhadnout. Varšavské úřady, frustrované jeho železnou sebekontrolou, šíleně nařídily polským speciálním jednotkám zaútočit na malé německé pohraniční město Gleiwitz, které 31. srpna 1939 skutečně obsadily. Celkem Poláci podnikli přibližně 35 výpadů přes východní hranice Třetí říše, útoky, o nichž se dvorní historici, kteří mají v úmyslu vykreslit Hitlera jako jediného agresora, nikdy nezmiňují. I nyní se snažil o ukončení bojů vyjednáváním. Jak byli nuceni přiznat autoři protinacistické *Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two*: "Německá invaze do Polska byla zahájena poté, co polský velvyslanec v Berlíně odmítl Hitlerovy návrhy na mírové řešení problému Gdaňska a koridoru" (22). Vzhledem k tomu, že jeho země byla napadena, nezbylo Vůdci nic jiného než nařídít protiopatření. V souladu s tím se Polákům 1. září ráno dostalo toho, po čem toužili, když se na ně jako boží hněv sesypal Blitzkrieg.

Právě tehdy Duce demonstroval své odhodlání k míru tím, že požádal o svolání konference pěti velmocí v Paříži na 5. září, aby "prozkoumala ustanovení Versailleské smlouvy, která jsou příčinou problémů". Hitler souhlasil a sdělil Britům a Francouzům, že zastaví útok a stáhne se z Polska, pokud mu bude umožněno ponechat si německé město Gdaňsk - německé. Na tento bezprostředně rozumný požadavek daly západní demokracie přednost válce se všemi jejími vzájemně katastrofálními důsledky.

Polsko zbrojilo dvacet let. A stačí letmý pohled na její armádu, aby bylo zřejmé, že Poláci byli sotva "bezbranní". Zmobilizovali milionovou armádu ve třiceti moderně vybavených pěších divizích, kterou podporovala "Obrana národa" čítající 100 000 záložníků. *Cavendishova encyklopedie* popisuje polskou armádu jako "jednu z největších na světě"(22). Polská pěchota byla podporována obrněnou brigádou čítající ne méně než 300 tanků, což uvádí na pravou míru spojenecký mýtus o polském operetním jezdecku jako jediném prostředku obrany. Poláci sice

provozovali jízdní pluky (celkem 37), ale to dělaly i všechny ostatní moderní národy na světě - včetně Německa a USA; jezdecké jednotky byly stále nedílnou součástí soudobé války.

Většině studentů druhé světové války není známo, že Poláci disponovali moderním námořnictvem s pěti ponorkami, čtyřmi torpédoborci, šesti minolovkami a minolovným člunem. I když se tyto síly zdají být ve srovnání s jinými námořnictvy skromné, byly vhodné pro omezené prostory Baltského moře a rozhodně modernější než jejich těžkopádný protivník, zastaralý *Schleswig-Holstein*, který vypálil první německé výstřely druhé světové války. Námořní síly Varšavy pokračovaly v boji ještě dlouho po pádu hlavního města v říjnu 1939. Například o půl roku později, 8. dubna 1940, potopila polská ponorka *Orzel* v Baltském moři německý transportní člun *Rio de Janeiro*.

Poláci disponovali leteckou flotilou čítající téměř tisíc letadel. Pokročilý střední bombardér P.37 "Elk" letěl o 40 mil za hodinu rychleji než špičkový německý střední bombardér Heinkel He 111H-16, přestože oba letouny nesly stejný náklad pum, každý 5 600 liber. Jednomotorový bombardér PZL P.23 byl na začátku války nejpočetnějším typem letounu ve službách polského letectva, 114 exemplářů sloužilo u prvoliniových jednotek a dalších 11 bylo přijato jako náhrada. Robustní *Karas*, neboli "kapr", schopný operovat z improvizovaných letišť, nesl 1 330 kg pum při rychlosti 186 m.p.h. a byl vyzbrojen na hřbetní i břišní střelecké pozici, díky čemuž se lépe bránil než německé protějšky, dvoumotorový Messerschmitt-110 nebo střemhlavý bombardér *Stuka*.

Premiérovým stíhacím letounem polského letectva se však stal obratný hornoplošník PZL P.11, který vyráběly varšavské *Panstwowe Zakłady Lotnicze*, Národní letecké závody. Ačkoli byl pomalejší než většina jeho protivníků z Luftwaffe, byl P.11 rychlý a velmi obratný. V rukou zkušeného letce (a mnozí polští letci byli vynikajícími letci) byl P.11 hrozivým protivníkem. Většina dějin druhé světové války nezmiňuje, že první vzdušné vítězství v polské kampani zaznamenal jediný pilot P.11 nad dvěma středními bombardéry Dornier. A o bojových schopnostech polského letectva svědčí i 285 letadel Luftwaffe ztracených během krátké kampaně.

Zatímco Messerschmitt Me 109E byl lepší než polský bojový letoun (stejně jako všechny ostatní stíhací letouny na světě té doby), P.11 se vyrovnal stíhacím modelům soudobého letectva na celém světě, a dokonce je předčil. P.11 byl stejně dobrý, ne-li lepší než ruské dvouplošníky Polikarpov, italský CR-42, Gloster *Gladiator* RAF, japonský Mitsubishi A5M (americké kódové označení *Claude*) nebo americký Brewster *Buffalo* - to vše byly v roce 1939 frontové bojové letouny. Polské letouny zdaleka nebyly "značně zastaralé", na svou dobu byly standardní nebo lepší a někdy, jako v případě *Elku*, šlo o nejmodernější stroje.

V hlavních zprávách o druhé světové válce jsou protivníci poražení národními socialisty vždy líčeni jako slabí nebo bezbranní, aby se udržel propagandistický obraz Hitlerových stoupenců jako tyranů, kteří nikdy nemohou vyhrát čestný boj. Jejich záměry jsou zřejmé a mimohistorické. Desetitisíce mrtvých, nezvěstných a raněných wehrmachtu za necelý měsíc bojů jsou důkazem, že Němci si přes Polsko jen tak neprošli ke snadnému vítězství. Označovat polský odpor za "marný" nebo "ubohý" znamená ponižovat pozemní vojáky, námořníky a letce, kteří tak obratně a statečně bojovali za svou zemi, zrazení západními spojenci i vlastními vůdci. Jak po tažení v Gdaňsku veřejně přiznal sám Adolf Hitler: "Na tomto místě vzdejme polským vojákům plnou poctu. Poláci bojovali statečně na mnoha místech. Jejich poddůstojníci dělali, co mohli. Jejich důstojníkům chyběla inteligence. Jejich vrchní velení naprosto selhalo. Jejich organizace byla prostě polská."

Lepší příklad pravdivosti jeho hodnocení nelze nalézt než obranu Westerplatte před přístavem Gdaňsk ze strany Poláků. Od roku 1924 tajně budovali poloostrov jako hlavní vojenské tranzitní zařízení navzdory slibovaným ujištěním varšavských politiků s vyjednávači Společnosti národů, kteří se snažili uklidnit potenciální ohnisko konfliktu mezi Německem a Polskem. Podle polského historika Macieje Jonáše "je třeba poznamenat, že umístění suterénních pozic (ozbrojené citadely) muselo být utajeno, protože jejich existenci zakazovaly podmínky dohody, která existenci zařízení upravovala. Byly utajovány i před mladším poddůstojnickým personálem stráže, který se střídal každých šest měsíců. O podzemních bojových pozicích věděli pouze důstojníci a vyšší poddůstojníci ... " (66). Tento závoj přísného utajení skrýval betonem vyztužené, nejmodernější, ozbrojené zařízení s četnými kulometnými stanovišti, minomety a dělostřelectvem, které obsluhovala rota elitních vojáků. Existence takového tajného, dokonce ilegálního opevnění *patnáct let* před vypuknutím druhé světové války odhalila polské přípravy na konflikt s Německem, a to dávno před nástupem Hitlera, který je dodnes obviňován z vyprovokování nepřátelství s Polskem.

1. září Němci, aniž by si uvědomili rozsah obrany, zahájili frontální útok na Westerplatte a byli rozstříleni dříve, než se přiblížili ke skryté citadele, jejich obrněný útok byl zničen polským polním dělem ráže 75 mm. Na pomoc jim přišla postarší válečná loď *Schleswig-Holstein* z roku 1909, pocházející z dávné éry dreadnoughtů. Jonasz píše, že polské polní dělostřelectvo "bylo zpozorováno pozorovateli bitevní lodi a okamžitě proti němu byla vedena silná palba. První námořní střela zasáhla kmen stromu, pod nímž se 75 mm nacházelo, a další dvě se přiblížily natolik, že vyřadily kus zcela z provozu. (Dělo bylo později opraveno a použito Němci, čímž definitivně skončila jeho kariéra ve stalingradské kapse)" (68, 69).

Starý, houževnatý válečný kůň měl navrch a zasazoval stále více přímých zásahů

do zařízení. "Tato brutální palba, během níž bitevní loď pálila svými obrovskými děly do zařízení ze vzdálenosti pouhých 400 metrů, trvala až do 21:00 hodin. Vedla Poláky k evakuaci Strong-pointu Prom, jehož personál se stáhl, aby pomohl obsadit strážní domek jedna. Praporčík Gryczman vypověděl o intenzitě palby, když vydal rozkaz ke stažení: "Přežil jsem dvě války, ale něco takového jsem ještě neviděl!".

Polská Westerplatte se týden držela proti Němcům, kteří se dokázali chovat rytířsky k odhodlanému nepříteli. "Po kapitulaci," hlásil Jonáš (71), "si polští důstojníci směli ponechat šavle na znamení úcty, kterou si obrana u protivníka vysloužila." Poláci utrpěli 15 obětí, zatímco 200 až 300 jejich protivníků leželo mrtvých.

Proti 30 polským divizím, jedné obrněné brigádě a 842 operačním letadlům mělo Německo 106 divizí, šest obrněných divizí a 3 000 letadel. Srovnání je však zavádějící, protože více než polovina těchto sil Wehrmachtu musela být připravena v okamžiku, kdy by se mohla zapojit do očekávaných útoků Británie a Francie na západě. Němci sice měli nad Poláky početní a technologickou převahu, ale jejich náskok nebyl tak výrazný, jak se zdálo na papíře.

Polští představitelé si nikdy nedělali iluze, že by mohli proti Hitlerovi zvítězit sami. Jejich strategie zdržování německého postupu do doby, než jim přijdou na pomoc západní spojenci, byla samozřejmě založena výhradně na britských a francouzských slibech. Generál Tadeusz Kutrzeba, ředitel Polské vojenské akademie, který se během kampaně proslavil jako velitel protiofenzívy na řece Bruze, věděl, že "bude nutné počkat na pomoc z Francie. Polsko se bude muset šest až osm týdnů spoléhat na vlastní síly, i když Francouzi zareagují rychle". Vůdce jim však neměl v úmyslu poskytnout tolik času. Francouzský vrchní velitel generál Gamelin prohlásil: "Polskou armádu znám dokonale. Její vojáci jsou vynikající a její velitele nelze než chválit. Poláci se udrží a my nebudeme ztrácet čas, abychom jim přišli na pomoc. Poláci se udrží nejméně šest měsíců a my jim přijdeme na pomoc přes Rumunsko."

Takové uvažování však vycházelo ze zastaralých strategií první světové války. Spojeneční velitelé předpokládali, že na přípravu svých sil budou potřebovat nejméně tři týdny, do té doby však Němci již válku v Polsku ukončili. Francouzi, šokovaní rychlým postupem Wehrmachtu, se pokusili zahájit operace proti západoněmecké obraně mezi Rýnem a Moselou. Francii však trvalo týden, než útok zorganizovala, což bylo spojeno s nezodpovědností výboru a endemickou korupcí, která je vlastní všem demokraciím.

V té době už byl předčasně spuštěn a nebyl ani polovičatý. Vzhledem k tomu, že Němci pronikali do Polska mnohem rychleji a hlouběji, než se spojeneckým velitelům zdálo, dostal se generál Gaston Pretelat, ředitel ofenzívy, pod silný politický

tlak, aby okamžitě zaútočil na západní Německo, ať už bylo připraveno, nebo ne. Narychlo sestavil 31 divizí, včetně 14 jednotek první linie, francouzské 2. skupiny armád. Navzdory této impozantní síle, kterou měl k dispozici, postupoval Pretelat směle vpřed proti drtivé přesile německé 1. armády čítající sotva 17 divizí. Ke svému zděšení Francouzi zjistili, že Siegfriedova linie chránící německé hranice je příliš daleko za frontou, což nutilo jejich dělostřelectvo umístit se pod nepřátelskou palbu dříve, než mohli zasáhnout do obrany. Siegfriedova linie se navíc ukázala jako nedobytná pro střely ráže 155 mm. Dokonce i poté, co Francouzi vytáhli svá děla ráže 220 mm a 280 mm - největší munici na světě -, zůstala obrana Siegfriedovy linie ze zesíleného betonu nepoškozená, ačkoli Pretelatovo dělostřelectvo bylo rychlé a velmi přesné. Siegfriedova linie odolala a dala nový význam termínu "německá ocel".

Mezitím se 4. armáda generála Edouarda Requina se svým levým křídlem na řece Saar zmocnila 7,5 mil německého území. Současně 3. armáda generála Condeho obsadila výběžek Warndtského lesa. Z těchto pozic se Pretelat připravoval na přímý útok na Siegfriedovu linii, který měl být zahájen 17. září. To už však byla Varšava obklíčena a polské armády byly směřovány. Další operace se zdály být zbytečné, a proto byly odvolány. Ironií osudu bylo, že předpokládané datum Pretelatovy ofenzivy připadlo na stejný den, kdy ruská vojska vstoupila do východního Polska, což měla být akce koordinovaná s Francií, aby mezi ně vtiskla Německo. Francouzi se však alespoň pokusili splnit svou část dohody, byť polovičatě. Britové, od nichž Poláci dostali nejružnější pevná ujištění o vojenské pomoci, pro ně nehnuli ani prstem. Angličané neměli ani prostředky, ani úmysl zachránit Polsko, o které nyní toužili vést válku proti Německu, ať už pod jakoukoli záminkou.

To, co Poláky skutečně porazilo a zároveň zastavilo jakoukoli ofenzivu západních spojenců, byla úzká spolupráce rychle postupujících motorizovaných obrněnců a Luftwaffe. Tato nová koordinace závisela na spolupráci místních leteckých velitelů s pozemními důstojníky. Tato jedinečná, vysoce účinná kombinace mezi jednotlivými službami byla v třídně uvědomělé struktuře nenárodně socialistických vojenských kruhů neznámá. Vyplývala z ducha třídní spolupráce, kterým Adolf Hitler inspiroval svůj národ. Stuky Junker Ju 87 sloužily jako létající dělostřelectvo, odstřelující díry v nepřátelských pozicích, jimiž se ve velkém počtu valily Panzery.

Toto bezprecedentní taktické nasazení letadel a tanků si představoval šéf Luftwaffe Hermann Göring jako nejlepší prostředek k vyřazení Polska dříve, než Francouzi stihnou vážně ohrozit slabou obranu západního Německa. Německé letecké divize proto prorazily obrovské mezery v polských opevněních podél hranic. Těmi 1. září ráno pronikl invazní předvoj skupiny armád Jih. Bombardéry Junker, Hein-

kel a Dornier pokračovaly v přerušování životních cest nepřátelských sil na zemi, zejména všech silnic a železnic dopravujících polské posily a zásoby na frontu. Izolovaly jedno bojiště za druhým, čímž ochromovaly komunikace a dopravu a zabráňovaly hromadným protiútokům proti Panzerům.

Důležitým cílem této první *bleskové války* bylo okamžité zničení nebezpečného polského letectva na zemi. Luftwaffe však dostihla a zničila pouze 30 nepřátelských letadel, která stále parkovala v blízkosti a v hangárech. Poláci moudře rozmístili své bojové letouny po celé zemi na četných letištích. V důsledku toho muselo být jejich letectvo zničeno ve vzdušném boji. A to se také stalo. Letouny P-23 se v prvních dvou týdnech kampaně dočkaly rozsáhlých akcí a útočily na německé motorizované a tankové kolony. Piloti Messerschmittů však střemhlavé bombardéry zdecimovali dříve, než se většina z nich stačila přiblížit ke svým cílům. Významné jednotky *Karas* utrpěly více než 85 % ztrát a zůstalo jen 17 "Carpů", které se zatoulaly přes hranice do Rumunska, kde byly potupně zabaveny.

Poláci však bojovali statečně. Dne 7. září dosáhlo polské letectvo svého největšího vzdušného vítězství, když během jednoho střetnutí sestřelilo 15 německých letadel. Varšava používala nejmodernější systém včasného varování, který zaskočil letce Luftwaffe. Kdykoli přiletěli k polskému hlavnímu městu, už na ně čekaly roje stíhaček P.11. Podle majora polského letectva F. Kalinowského byla "v létě 1939 kolem Varšavy zřízena síť pozorovacích stanovišť, která měla poskytovat včasné varování před blížícími se nepřátelskými letouny, a tato stanoviště měla předávat informace rádiem a telefonem operačnímu středisku stíhací brigády, odkud byly vydávány všechny rozkazy k vyřazení".

Zatímco piloti Luftwaffe bojovali o kontrolu nad oblohou, odváděli pozornost od svého hlavního cíle: podpory svých spolubojovníků na zemi. V důsledku toho polské 11. a 38. divize "Sosnkowského skupiny" od 15. do 18. září prorazily tři pokusy o obklíčení, které podnikla německá 14. armáda. Pochodující celou noc a bojující ve dne, Poláci porazili všechny snahy Wehrmachtu zabránit jim v překročení strategické řeky San. Ukořistili přitom Němcům 20 dělostřeleckých zbraní a 180 vozidel. Předtím byly tanky 4. tankové divize poraženy zpět při jejich neúspěšném překvapivém útoku na Varšavu. Když 35. tankový a 12. střelecký pluk postupovaly předměstím hlavního města, dostaly se pod intenzivní palbu dělostřelectva vlastně vedenou ze samotného města. Utrpěly těžké ztráty a byly nuceny se stáhnout. Nedaleko za nimi však vtrhla do útoku mohutná 10. armáda. Ta vběhla až k řece Visle u Gory Kalwarie, kde naprosto zdecimovala elitní Lotzovu armádu.

Maršál Rydz-Smigly, polský vrchní velitel, zděšený rychlým zničením své premiérové bojové síly, nařídil všeobecný, zdržující ústup na východ. Tento bo-

jový ústup směrem k Varšavě vedly silné Pomořanská a Poznaňská armáda, které tvořily čtyři pěší divize a dvě jezdecké brigády - celá armádní skupina. Pod velením generála Kutrzeby zaujaly pozice u Kutna, poblíž řeky Bzury, asi 65 mil západně od hlavního města. Dne 10. září, když se Poláci pokoušeli překročit řeku, narazili na početně slabší německou 10. armádu, která se přihnala od Lodže, aby jim zabránila v průchodu.

Poláci se chopili iniciativy a zahájili vlastní protiofenzívu, přešli do útoku se zuřivým odhodláním, obsadili mostní předmostí u Lowiczu a zatlačili německou 30. pěší divizi. Desátá armáda byla odříznuta od svých zásob a celé křídlo skupiny armád Jih wehrmachtu bylo náhle ohroženo. Hrozilo strašné rozrušení a ohrožení celé kampaně, když vtom přiletěla na pomoc Luftwaffe. Útočné letouny Henschel 123 a střemhlavé bombardéry Stuka, které létaly osm i více misí denně, rozmetaly na prach nepřátelská mostní předmostí a ochromily polské obranné pozice v okolí Działoszyna a Čenstochové. Dvoumotorové Messerschmitty Me-110 ostřelovaly velké koncentrace nejlepších jednotek generála Kutrzeby, které byly dále decimovány hladinovými nálety středních bombardérů Dornier a Heinkel. Poláci a jejich koně šileli panikou uprostřed dlouhotrvající záplavy padajících bomb a střel.

Německá 8. armáda se nyní mohla spojit s obklíčenou 10. armádou a další letecké údery umožnily jejím motorizovaným a tankovým divizím proniknout na sever a probít se do boku spojené Pomořanské a Poznaňské armády. Jako bolestivě zranění hadi se vrhly na Němce v okolí Lowiczu a Sochaczewa, kde se rozpoutaly neuvěřitelně kruté boje zblízka a zblízka, až byli Poláci postupně obklíčení a odříznuti u Kutna. Týden intenzivních bojů na úrovni divizí skončil 10. září kapitulací 170 000 polských vojáků.

Po jejich úspěchu se bombardéry Luftwaffe okamžitě vrhly na polskou 7. divizi, která se stále držela u Čenstochové. Celodenní nepřetržité bombardování a nálety Luftflotte 4 donutily celou divizi k *hromadné* kapitulaci, což bylo poprvé, kdy letectvo donutilo pozemní jednotky takové velikosti složit zbraně. O pouhých pět dní později piloti Luftflotte 4 zopakovali své historicky významné vítězství, když přinutili ke kapitulaci ještě větší počet nepřátelských jednotek jižně od Radomi, kde byli Poláci obklíčení železným kruhem tanků.

Bitva u Bzury skončila, ale ne Rydz-Smiglyho naděje na umožnění francouzských útoků na západní Německo zadržením postupu Wehrmachtu. Ve skutečnosti již muži generála Pretelata zahájili útok na Siegfriedovu linii. Francouzská intervence skutečně začínala mít na polské tažení svůj vliv, protože Göring náhle stáhl na západní frontu dalších 400 středních bombardérů, právě když se nad Varšavou chystaly letecké operace proti jejím odhodlaným obráncům hrajícím o čas. Obtížné transportní letouny, účtyhodné Junkersy Ju-52, byly nuceně nasazeny do nouzové služby jako bombardéry, což byla role, pro kterou se napro-

sto nehodily. Pouhých třicet "tetek Jus" bylo naplněno bednami s dvoulibrovými fosforovými zápalnými pumami. Ty byly doslova vynášeny dveřmi nákladového prostoru dvěma vojáky přidělenými ke každému Junkersu!

Aby Hitler co nejrychleji ukončil polskou kampaň, poprvé zasáhl do bojů. Až dosud nechával svým generálům volnou ruku při vedení války. Ti však nepostupovali dostatečně rychle. Vůdce chtěl Polsko vyřadit do tří týdnů, což mu poskytovalo dostatek času na přípravu obrany proti očekávanému útoku Spojenců ze západu, který ve skutečnosti již začal. Aby nabral zbytek polských sil na východ od Visly, nařídil 14. armádě, aby se od L'vova vydala na severovýchod. Její XIX. tankový sbor se chytil do pastí a kampaň byla v podstatě u konce. Varšava byla nyní zcela obklíčena. Vzhledem k tomu, že všechny polské ozbrojené síly byly buď zničeny, nebo vyřazeny, obrana hlavního města postrádala smysl. Němci nařídili jeho obráncům, aby se pokojně vzdali, a vyhnuli se tak zbytečnému krveprolití. Poláci však stále věřili ve svou záchranu od západních spojenců a odmítli. V reakci na to Göring soustředil 1 776 bombardovacích náletů během pouhých 48 hodin a 27. září donutil Varšavu ke kapitulaci. Její obránci nebyli týráni, ale generál Blaskowitz, velitel německé 8. armády, jim udělil válečné pocty, což bylo gesto, které se krásně odráželo na jeho a wehrmachtově smyslu pro rytířství a lidskost, vlastnostech, které, jak se později ukázalo, Spojencům většinou chyběly.

Tažení bylo krátké, ale kruté, s 10 572 mrtvými Němci, 3 400 nezvěstnými (považovanými za mrtvé) a 30 322 raněnými. Více než 694 000 Poláků bylo zajato. Před kapitulací ve Varšavě Rydz-Smigly, Beck a všichni ostatní, jejichž arogance a chamtivost ji způsobily, zanechali Poláky uprostřed jejich utrpení útekem do Rumunska. Právě odtud měly zavázané francouzské jednotky generála Gamelina Polsko včas zachránit. Ale jediné, co polští spiklenci v Rumunsku našli, byla internace. Další Poláci uprchli do Anglie, právě toho národa, který zradil jejich zemi, aby pokračovali v bezhlavém, sebezničujícím boji proti Hitlerovi. Jak se ukázalo, tito nesouměřitelní hlupáci se dočkali dne, kdy byl sovětský spojenec jejich dvojsmyslných britských soudruhů odhalen za popravu asi 15 000 Poláků při masakru v Katyňském lese v dubnu 1943.

Když proalianční šéf polské exilové vlády generál Wladyslaw Sikorski požadoval vyšetření tohoto zvěrstva, britská tajná služba ho o tři měsíce později zavraždila při zmanipulovaném leteckém neštěstí na Gibraltaru, protože se obávala, že by si znepřátelil Stalina v době, kdy Británie potřebovala sovětskou účast. Když Churchill a Roosevelt smetli ze stolu masové vraždy svých polských spojenců, které jim předtím získaly takovou propagandistickou hodnotu, zcela se jich zbavili na proslulé teheránské konferenci, když předali Polsko jako celek sovětským démonům.

Naproti tomu Hitler chtěl zachovat nezávislý polský stát, ale zabránil mu v tom Stalin, který požadoval rozdělení Polska jako cenu za jeho neválčení (*Cavendish*, 37). Sověti rozhodně neměli nárok na žádné zvláštní ohledy, protože svou část paktu o neútočení dodržovali jen okrajově tím, že napadli Polsko *poté, co* již bylo 17. září o tažení rozhodnuto. Báli se Poláků, kteří před necelými dvaceti lety málem svrhli jejich komunistickou říši, když vojska maršála Pilsudského vtrhla do SSSR. Proto se tomuto poraženému národu zbaběle pomstili.

Polská zrada jako by se živila sama sebou. V srpnu 1944 na popud sovětského rozhlasu, který sliboval masivní ruskou podporu, uspořádali Poláci ozbrojené povstání proti německým okupačním úřadům. **Waffen-SS** odpověděla tím, že polské hlavní město proměnila v kouřící trosky při útocích, které byly mnohem ničivější než letecká ofenzíva Luftwaffe v roce 1939. Zatímco Poláci sváděli s Němci další zajímavý a předem prohraný boj, viděli na východním okraji Varšavy připravené jednotky Rudé armády, které jako by jim chtěly pomoci. Stalin však nařídil svým jednotkám, aby se stáhly a nechaly Poláky "dusit ve vlastní šťávě". Když Britové žádali o povolení alespoň letecky shodit do Varšavy zásoby, odmítl. Brzy poté bylo povstání s velkými ztrátami na životech poraženo. Poláci se opět nechali oklamat průhlednými sliby cizinců, kteří jejich zemi nepovažovali za nic víc než za loutku cizích cílů.

To vše a ještě více si Poláci vytrpěli za to, že odmítli vzít v úvahu racionální požadavek Adolfa Hitlera: navrácení jednoho města, které jim nepatřilo. Jak nepatrná, ba dokonce malicherná se zdá být tato sporná otázka ve srovnání s obrovským panoramatem zkázy, smrti a utrpení, které následovalo pro Polsko a zbytek světa!

Žádný jiný národ na světě by bezpochyby nedokázal porazit milionovou polskou armádu za méně než měsíc. Plány Spojenců na zdržení německého postupu, které by poskytlo Francii dostatek času na útok na západě, byly podle tehdejších strategických měřítek správné. Nikdo, dokonce ani Hitlerovi generálové, nevěřil, že by Poláky bylo možné porazit za méně než tři týdny. Hitlerovi jako takovému patří největší zásluha na vítězství, především díky jeho důrazu na podporu pozemního letectva a obrovskému obklíčení nepřátelských sil východně od Visly, kde Poláci ztratili veškeré naděje na delší odpor.

Kampaň byla vskutku triumfem geniality a odvahy národních socialistů nad malomyslnými spiklenci, kteří se snažili zničit největší naději bílé rasy. Byla však také katastrofální pro cenný národ, který zradili chamtiví politici a cizinci s mimpolskými záměry. A co hůř, vzájemné vyvražďování árijských mužů v Polsku v roce 1939 bylo tragédií pro západní civilizaci, kde začala její Velká bratrovražedná válka a skutečný úpadek Západu.

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích

Stovky knih v mnoha jazycích

Stovky webových stránek v mnoha jazycích

